

Elämän ironioita: Häkki 49

© A. Sovijärvi, 1998, rev 1.02

<http://apz.fi/kirjat/>

Tervehdys! Oikealla nimelläni eikäi lie väliä. Kaverini kutsuvat minua Maijukaksi, ikää on kertynyt jo 19 vuotta. Alunperin oli hyvin välittämätön ihminen, kulutin ja tuhlasin. En arvostanut muiden elämää. Yläasteelle meno toi sitten muutoksen. Vaihdoin koulua, paikkakuntaa. Opin tuntemaan uusia ihmisiä ja sain kavereita. Useat kavereistani kuuluivat erilaisiin lähinnä ympäristön etua ajaviin ryhmiin, joihin itsekin löysin sitten tieni.

En alunperin ollut koskaan tullut ajatelleeksi yhteiskunnan mädännäisyyttä, sitä, miten toiset riistivät luontoa ja toisiaan rahan kiilto silmissään. Itse aloitin aktiivisemman kampanjoinnin menemällä mukaan mielenosoituksiin ja jakamalla materiaalia. Tätä jatkui muutama vuosi, mutta tulosta ei vaan tullut. Olin itse muuttunut paljon ja muistelin kauhulla millainen olin joskus ollut.

Lopulta juttutuokio erään kaverini kanssa johti toimintani uusille uomille. Hän kyseli varovaisesti olinko turhautunut nykyiseen toimeeni liikkeessä ja haluaisinko ehkä tulla mukaan hieman toisenlaiseen toimintaan. Ja niin pääsemmekin nykyhetkeen. Olemme turkistarhan pihalla. Kello on pitkälle päälle keskiyön, on hämärää muttei pimeää. Eletään elokuun alkupäiviä. Tarkoituksenamme on toteuttaa isku kyseiseen turkistarhaan. Pieni iskuryhmämme on hyvin organisoitu. Mukana on 3 muuta minun lisäkseni. Jonttu hoitaa aitaan tarpeeksi ison reiän ja katkaisee hälyttimistä virran, Sanna hoitaa maalipuolen ja Mika avaa häkkeitä kanssani.

Jonttu alkaa operoida aitaa ja pian siinä onkin sopivan kokoinen reikä. Hän ryömii sisälle ja juoksee seinän vierustaa pitkin sähkökaapille. Parinkymmenen sekunnin kuluttua alueelta sammuu valot - reitti on selvä. Tarhassa on 4 rakennusta, minun huolenani on 2 ensimmäistä, Mikan 2 jälkimmäistä. Rynnin ensimmäisestä ovesta sisälle ja alan avaamaan häkkien ovia. Ketut ryntäilevät sinne tänne riemuissaan. Laskujeni mukaan yhdessä talossa on 25 häkkiä. Ensimmäisen talon ketut vapautettuani siirryn toiseen taloon ja alan vapauttaa myös siellä olevia kettuja. Haju on todella etova, häkit ovat huonossa kunnossa. Revin häkkeitä auki raivolla. Vihdoinkin nämä eläimet saivat kokea todellisen vapauden. Toiseksi viimeisen häkin kohdalla huomasin sen katon olevan melkein irti, kettu parka olisi voinut työntää päänsä väliin ja jäädä jumiin. Riuhtaisin luukun auki ja jatkoin viimeiselle.

Yhtäkkiä tunsin kauhean kivun nilkassani - edellisen häkin kettu hyökkäsi kimppuuni ja puri minua. Paniikkireaktiona löin otusta kaikin voimin MagLite-lampullani. Se kaatui maahan elottomana. Juoksin pois alueelta saatuani työni tehtyä.

Seuraavan päivän iltalööpeissä puhuttiin mysteerillisestä tarhaiskusta. Tunsin mielihyvää, vapaus oli koittanut ketuilla.

—

Tervehdys! Olen sinikettu-uros ja elän kettutarhassa. Koko ikäni olen kuullut muilta ketuilta juttuja "ulkomaailmasta", jossa alue ei olisi rajoitettu ainoastaan muutaman metrin kokoiseen häkkiin. En tiedä pitäisikö tällaisiin juoruihin uskoa, valetta ovat kai. Kerran päivässä ihminen tuo meille ruokaa, vettä on rajattomasti. Ihmisiin en luottanut, ainut mitä tiesin oli, että kimppuun piti käydä jos mahdollisuuden sai.

Alkukesästä tarhalle tuli ulkomaailmassa elänyt kettu ja opin ulkomaailman paratiisista. Sai juoksennella vapaasti, ei seinä, ei rajoja. Ruoankin sai itse valita. Siispä ajatus ulkomaailmaan pääsemisestä jäi kytemään päähäni. Kesän lähestyessä loppuaan huomasin häkissäni olevan vian. Vaikutti että häkin katon kiinni pitävä rautalanka oli irronnut niin, että punoksen sai näytkimällä löystymään. Viikkokaupalla kalusin lankaa, kunnes viimein sain jo

pääni mahtumaan läpi. Syksy alkoi olla maalla, kun koitti se päivä, jolloin katto oli muutaman tunnin työtä vaille auki. Tapani mukaan aloin kaluta lankaa kunnes kuului outoa meteliä. Normaalisti ei illalla tarhalla kukaan liikuskellut, mutta korvani erottivat aivan selvästi nopeita askelia monesta suunnasta. Oliko pakosuunnitelmani paljastunut?

Äkkiä rakennukseen ryntäsi ihminen joka käyttäytyi hyvin erilaisesti normaaleihin tapaamiini ihmisiin verrattuna. Sydämeni alkoi lyödä yhä kovempaa kun tämä ihminen lähestyi, oliko loppu lähellä? Ihminen pysähtyi kohdalleni ja jäi katsomaan lähes irti olevaa kattoa, olin aivan varma että työni oli huomattu. Ihminen repäisi luukun auki - nyt oli aika vähissä. Syöksin kiinni tämän pelottavan olennon kimppuun. Purin minkä jaksoin. Kuului kauhea kolahdus, pimeni. Viimeinen ääni oli kun niskani murtui.